

Yllebildvävarna är däremot friare att framställa. De har inga direkta regler och det innebär att motiven också får ett annat innehåll, mer berättande.

– Jag väver dem i en upprättstående vävstol, nästan som på ett staffli. Det gör att jag kan gå ifrån en bit och titta på vad jag gjort. Till skillnad mot ripsväven kan jag plocka bort något eller lägga till om det behövs.

Även om motiven i de två vävteknikerna skiljer sig från varandra, så finns det former eller symboler som Eva använder i både rips- och yllebildvävarna. Så är det till exempel med timglasets. Det förekommer i verk som har med temat ”Tiden” att göra. Formen är möjlig att utföra i olika tekniker.

– Jag jobbar gärna tematiskt, säger Eva. Speciellt när jag ska ha en utställning. Jag tycker om att ha vissa ramar att hålla mig till. Om jag ger mig själv för stor frihet får jag svårt att bestämma mig för vad jag ska göra. Jag blir splittrad. Dessutom tycker jag att det är en fördel om en utställning hänger ihop någorlunda.

Jag ber Eva berätta hur hon fick idén till och sedan gick vidare med temat Tiden.

– En bidragande orsak var att jag hade fått barn. Tidigare hade jag kunnat vara i ateljén hur mycket som helst och när jag själv ville. Jag var där ibland även på kvällar och nätter om det var något som måste bli klart. Detta att arbeta i ateljén är ju vad jag vill göra för det är mitt liv. Plötsligt hade jag fått två liv. Det fanns en annan liten person som ställde krav på mig att jag skulle vara hemma också. Jag kom i en mindre konflikt-situation eftersom jag ville vara på två ställen samtidigt. Tiden blev en bristvara och jag ställde mig

en massa frågor. Vad använder vi tiden till? Vad är viktigt? Hur ofta säger vi inte till barnen: Skynda dig! Vi ska hit eller dit. Man önskar man kunde säga att man har hur mycket tid som helst. Men det handlar ju också om ens levebröd.

Med sådana tankar i bakhuvudet började Eva skissa på bilder. Hon vände och vred på begreppet. När idén väckts, började hon lägga märke till hur mycket i vårt dagliga liv som har med tid att göra. Hon inspirerades av ord kopplade till tid. Det kunde vara i ett ordspråk eller i en dikt. Orden, framför allt de poetiska, blev viktiga. Ett sådant kunde vara ”tidens vingslag”. Hon klippte ut tidsord ur tidskrifter och tidningar. Dessa urklipp använde hon senare i olika collagebilder. Det är en uttrycksform som Eva arbetar med ibland vid sidan av vävningen.

– Jag tycker att collage är en skön omväxling att arbeta med och jag gör papperet själv. Man arbetar ganska snabbt. Det är lätt att ändra, lägga till eller ta bort. Collaget är också ett bra sätt för mig att göra skisser till vävar.

Temats yllebildvävar kopplar i huvudsak tiden till vardagslivet och familjen. ”Tid för kärlek” och ”Ge mig all din tid” kallar Eva ett par vävar. Det finns en ripsväv som heter ”Tidens vågor”. Den är en skildring av det tidlösa eftersom vattnets rörelser ju fortsätter evigt. I de flesta tidsvävar förekommer timglasets.

Innan Eva börjar väva gör hon en ganska detaljerad skiss. Hon börjar med små skisser, men gör till sist en arbetsritning i full skala som hon kan ha under väven om hon vill. För att bestämma färgerna gör hon en liten färgskiss i akvarell. Det hänger några akvareller i ateljén. Men Eva vill inte kalla sig akvarellmålare. Hon använder den